

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

25 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte - Petru Ursache,
judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,
examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de inculpatul Popescu Alexandru, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2016, în cauza penală în privința lui

Popescu Alexandru

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 07.10.2014 - 18.03.2016;

instanța de apel: 18.04.2016 - 31.05.2016;

instanța de recurs: 03.08.2016 - 25.01.2017.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 18 martie 2016, Popescu Al-dru a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, la 5 ani închisoare, fără amendă și în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale.

În temeiul art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu amendă în mărime de 400 unități convenționale în beneficiul statului, ceea ce constituie 8 000 lei, care urma a fi executată separat, iar conform prevederilor art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de către părțile vătămate, fiind dispus încasarea din contul lui Popescu Al-dru, Popescu I., Babei A. și Agachi Gh., în beneficiul lui Hahci V. și Hachi N., a sumei de 1 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, în rest acțiunea civilă privind încasarea prejudiciului moral a fost respinsă ca vădit neîntemeiată.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Hachi N., privind încasarea prejudiciului material pentru obiectele din aur sustrase, a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului acesteia să se pronunțate instanța în ordinea procedurii civile.

1.1. Prin aceeași sentință au fost condamnați Popescu I., Bavei A. și Agachi Gh., însă, în privința acestora hotărârile judecătorești nu se contestă.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, la 13.05.2014, în jurul orelor 08³⁰, Popescu Al-dru, prin înțelegere prealabilă cu Popescu I., Babei A. și Agachi Gh., aflându-se pe marginea traseului de la intrarea în or. Strășeni, urmărind scopul săvârșirii unui act de huliganism, au inițiat o ceartă cu consăteanul lor, Hachi V., pe care l-au numit cu cuvinte necenzurate, după care încălcând intenționat ordinea publică, i-au aplicat ultimului, multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite regiuni ale corpului, iar Babei A., în timpul conflictului a luat din portbagajul automobilului cu care inculpații se deplasau în direcția mun. Chișinău, un ciocan, cu care i-a aplicat părții vătămate, două lovituri în regiunea spatelui în urma căruia acesta a căzut jos, după care i-a mai aplicat acestuia câteva lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului. În acest timp, soția părții vătămate Hachi N. văzând cele întâmplate, s-a implicat cu scopul de a-i desparte pe agresori, însă Popescu Al-dru, a împins-o de spate, în rezultatul cărui fapt aceasta a căzut jos lovindu-se la piciorul.

În rezultatul loviturilor aplicate părților vătămate conform rapoartelor de expertiză medico-legală nr. 88 și nr. 89 din 10.07.2014, le-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate, care duc la dereglarea sănătății până la 6 zile.

Tot la 13.05.2014, în timpul comiterii acțiunilor huliganice, inculpatul Popescu Al-dru, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, a smuls de la gâtul părții vătămate Hachi N., un lăntișor din aur cu greutatea de 20 grame la prețul de 11 586 lei și un cercel din aur cu greutatea de 15 grame, la prețul de 12 236,85 lei, după care cu bunurile sustrase a părăsit locul comiterii infracțiunii, pricinuind astfel părții vătămate, un prejudiciu material în sumă totală de 29 615,85 lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel, acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Popescu Al-dru să fie condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, la 5 ani închisoare și în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 2 ani închisoare, iar conform prevederilor art. 84 Cod penal, pentru cumul de infracțiuni, să-i fie stabilită prin cumul parțial pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani și 6 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivare apelului declarat, procurorul a menționat că, prima instanță la stabilirea modului de executare a pedepsei în privința lui Popescu Al-dru, incorect a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, deoarece ultimul intenționat a comis două infracțiuni asupra 2 persoane, iar luând în considerație faptul că viața și integritatea corporală ale persoanei sunt valori supreme, ocrotite de Constituție și de legea penală și orice atentat la aceste valori este pasibil de pedeapsă, instanța de judecată urma să-i aplice inculpatului o pedeapsă mai aspră, pentru a curma încrederea infractorului că va fi blând pedepsit.

Totodată, instanța de fond nu a ținut cont de faptul că, Popescu Al-dru anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, însă după comiterea acestora nu a tras concluziile necesare și din nou a comis cu intenție noi infracțiuni.

Astfel, prin pedeapsa aplicată inculpatului, nu a fost realizat scopul legii penale, deoarece în temeiul circumstanțelor menționate supra nu poate fi vorba de careva corectare a lui Popescu Al-dru fără a fi supus răspunderii penale în conformitate cu sancțiunea prevăzută la articolul dat, prin executarea pedepsei cu închisoare reală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2016, apelurile declarate au fost admise, casată parțial sentința în partea stabilirii pedepsei lui Popescu Al-dru și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță în partea respectivă, prin care Popescu Al-dru a fost condamnat în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 1 an închisoare și în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, la 5 ani și 6 luni închisoare, fără amendă, iar conform prevederilor art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. Termenul executării acesteia urmând a fi calculat din momentul reținerii. În rest dispozițiile sentinței contestate au fost menținute.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, instanța de fond la examinarea cauzei penale în privința lui Popescu Al-dru obiectiv și corect a stabilit situația de fapt și de drept, acțiunile primului fiind încadrate just, însă greșit și disproporțional a individualizat pedeapsa, cu suspendarea condiționată în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) și pedeapsa sub formă de amendă în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, or, instanța nu a ținut seama de toate criteriile de individualizare a pedepsei, ce a dus la aplicarea față de inculpat a unei pedepse disproporționale în raport cu fapta comisă și personalitatea lui.

În acest context instanța de apel, având în vedere argumentele apelului declarat în coraport cu circumstanțele constatate a reținut că, la stabilirea pedepsei, instanța ține seama de prevederile art. 61, 75 Cod penal.

Totodată, reieșind din scopul pedepsei penale restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane - faptul că, în privința acestuia a fost aplicată o pedeapsă prea blândă, poate doar să încurajeze comiterea pe viitor a altor infracțiuni.

Analizând materialul probator al cauzei, instanța de apel a constatat că, scopul educativ și preventiv al pedepsei numite inculpatului Popescu Al-dru în raport cu personalitate sa și faptele comise, circumstanțele relevante pentru adoptarea unei condamnări obiective și echitabile poate fi atins doar prin aplicarea pedepsei închisorii cu izolarea de societate, reabilitare și corijare în locurile de detenție, ori la caz nu sunt întrunite alte temeuri pentru aplicarea

prevederilor art. 90 Cod penal, nefiind rațional și legal nici aplicarea altei pedepse, sancțiunea art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, prevede și alte categorii de pedeapsă, inclusiv și a închisorii, pe de altă parte, nu este rațional nici suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii în lipsă de motive ce ar permite o astfel de soluție.

Instanța de apel a remarcat faptul că, inculpatul anterior, în anul 2006, 2011 și 2013, a fost supus răspunderii penale, fiind condamnat la alte categorii de pedeapsă, antecedentele penale fiind stinse, iar extirparea mobilurilor de comiterea a delictelor penale din calitățile personalității acestuia nu a avut loc, iar pedepsele penale aplicate anterior nu și-au atins efectiv scopul propus de legea penală.

Luând în considerare cele expuse supra, instanța de apel a apreciat că instanța de fond nu a cuantificat judicios gravitatea concretă a faptelor săvârșite de inculpat, iar sancțiunea pecuniară este disproporțională faptei comise, care nu va influența în modul scontat atingerea scopului pedepsei penale, cum a fost și cu pedepsele anterioare și nu va duce la reeducarea personalității inculpatului care după cum se conchide, este una complexă și predispusă spre comiterea infracțiunilor, precum și suspendarea executării pedepsei este diferită de o condamnare la o pedeapsă reală, inculpatul având de respectat doar obligațiile stabilite la art. 90 Cod penal, astfel că scopul preventiv și educativ al pedepsei nu ar putea fi atins.

În acest context, instanța de apel a menționat că, la art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă la stabilirea pedepsei cu închisoarea pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile din imprudență, instanța de judecată ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând obligatoriu motivele condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și termenul de probă.

Astfel, raportat la aceste concluzii, cât și la particularitățile personalității inculpatului, gradul de pericol social al faptelor acestuia, la persoana și calitatea acestuia, instanța de apel a apreciat că, pedeapsa conform sancțiunii art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, de 1 an închisoare va fi suficientă și 5 ani și 6 luni închisoare, fără amendă, conform art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, iar în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor, i-a numit inculpatului pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, fără amendă cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, conform art. 72 din Cod penal.

6. Împotriva deciziei instanței de apel declară recursuri ordinare inculpatul Popescu Al-dru, care, indicând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 4), 8), 10), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și menținerea în

vigoare a sentinței, care în viziunea recurentului a fost emisă cu respectarea prevederilor legislației în vigoare, fiind aplicată pedeapsa non-privativa de libertate, bazându-se pe circumstanțele atenuante, reținute în privința sa, cum ar fi caracterizarea pozitivă la locul de trai și prezența la întreținere și educație a doi copii minori, iar careva circumstanțe agravante la examinarea cauzei nu au fost stabilite.

Deoarece, președintele ședinței între timp a demisionat și cauza penală a fost primită în procedura altui judecător, părțile vătămate urmau să fie audiate în instanță referitor la cele întâmplate, însă din cauza plecării acestora peste hotarele țării, instanța a considerat și a dispus finisarea cercetării judecătorești în lipsa lor, emițând o sentință de condamnare fără probele acuzării, fără a da o apreciere juridică și morală declarațiilor părților vătămate, astfel fiindu-i încălcat dreptul de a pune întrebări părților vătămate și a clarifica în instanță circumstanțele de fapt care au avut loc.

Instanța de fond, fără a dispune de careva probe obiective, bazându-se pe declarațiile părților vătămate date la faza urmăririi penale, neluând în considerație poziția inculpaților coroborată cu alte probe din dosar, fără a da o apreciere critică declarațiilor părților vătămate, care au declarat că *"au găsit la fața locului un cercel și o porțiune din lanțișorul de aur"*, a concluzionat abuziv și imparțial precum că el a comis infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal.

Ulterior, instanța de apel, abuziv, fără a lua în considerație prezența părților vătămate în ședință, menționând că acestea ar fi fost audiate în instanța de fond și întrebându-le dacă susțin declarațiile, neatrăgând atenție sugestiei avocatului, care a declarat că părțile vătămate nu au fost audiate în instanța de fond, pe scurt audiind inculpatul a deliberat.

Astfel, în instanța de apel, dânsul nu a avut posibilitatea de a-și manifesta dreptul la un proces echitabil, de a pune întrebări părților vătămate, de a clarifica toate circumstanțele cazului.

Instanța de apel, care are menirea de a înlătura încălcările admise de instanța de fond, fără a lua în considerație probele insuficiente prezentate de acuzare, fără a audia părțile vătămate și a lua în considerație personalitatea sa și ignorând circumstanțele atenuante prezente la cauză, fără a da o apreciere critică acțiunilor părților vătămate, a emis o decizie ilegală.

La judecarea cauzei, instanța de apel urma să studieze multilateral, în deplină măsură și obiectiv, toate circumstanțele și datele prezentate care caracterizează atât negativ, cât și pozitiv persoana inculpatului și care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei și mărimii pedepsei (pct. 11 a HP CSJ nr. 8 din 11.11.2013, cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale).

6.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra

recursurilor ordinare declarate, solicitând inadmisibilitatea acestora ca fiind vădit neîntemeiate, invocând că soluția instanței de apel, referitor la categoria și mărimea pedepsei, a fost reținută în strictă conformitate cu prevederile art. 6, 7, 61, 75, 76, 77 Cod penal, conform cărora, persoanei recunoscute vinovate de săvârșire unor infracțiuni, i se aplică o pedeapsă echitabilă, în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

6.2. Referința a depus și partea vătămată Hachi V., care a solicitat respingerea acestora ca fiind inadmisibile, cu menținerea în vigoare a deciziei contestate.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurent.

Din conținutul recursurilor declarate se constată că titularul acestora invocă ca temeiuri de drept pct. 4), 8), 10), 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când judecata a avut loc fără participarea procurorului, inculpatului, precum și a apărătorului, interpretului și traducătorului, când participarea lor era obligatorie potrivit legii; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În esență, recurentul critică decizia instanței de apel din două considerente și anume că, în viziunea sa, greșit instanța a dispus condamnarea în baza art. 287 lit. b), 187 alin. (2) lit. b), f), 84 alin. (1) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu excluderea prevederilor art. 90 Cod penal și cu stabilirea executării pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și nu ar fi înlăturat încălcările admise de către prima instanță la judecarea prezentei cauze.

Analizând criticile formulate de recurent, prin prisma temeiurilor circumscrise cazurilor de casare invocate, instanța de recurs apreciază argumentele punctate de recurent, ca fiind vădit neîntemeiate, având în vedere în acest sens următoarele considerente.

Or, efectuând o verificare a materialelor din dosar Colegiul conchide că la judecarea apelului declarat de procuror, instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă în partea individualizării pedepsei în privința lui Popescu Al-dru în baza art. 287 lit. b),

187 alin. (2) lit. b), f), 84 alin. (1) Cod penal.

În vederea susținerii acestei concluzii instanța de recurs rezultă din aceea că, pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane. Or, ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Totodată, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat prin rechizitoriu inculpatului, la caz, fiind incidente art. 287 lit. b), 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, în baza cărora a fost condamnat Popescu Al-dru.

Astfel, Colegiul penal menționează că pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale.

În acest punct de analiză, Colegiul penal ține să mai specifice că, raționamentul care poate condiționa aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal într-o cauză penală, întotdeauna are la origine persoana inculpatului și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a lui în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă, conduita bună; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită și comportarea sinceră în cursul procesului.

La fel, este important de a menționa că, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins de inculpat fără executarea efectivă a acesteia.

La caz, se constată că instanța de apel, referitor la modalitatea de executare a pedepsei, a concluzionat că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 90 Cod penal, care reglementează condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, reieșind din faptul că infracțiunile comise de inculpat, potrivit art. 16 Cod penal, fac partea din categoria celor grave (art. 187 alin. (2) lit. b), f) CP) și mai puțin grave (art. 287 alin. (2) lit. b) CP), vina în comiterea acestora nu a recunoscut-o, anterior a fost condamnat, iar prejudiciul cauzat prin acțiunile acestuia nu au fost recuperate și din atare considerente pedeapsa stabilită de prima instanță nu-și va atinge scopul de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Pentru toate argumentele anterior prezentate, Colegiul penal la fel consideră că, în cauza deferită judecății, prima instanță nu a ținut seama de prevederile expuse supra și, ca rezultat, a individualizat greșit pedeapsa în privința lui Popescu Al-dru. Or, în speța dată, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei, după cum corect a fost menționat și de instanța de apel, nu poate fi aplicată, reieșind din împrejurările săvârșirii infracțiunilor descrise detaliat în actul de sesizare a instanței, precum și ținând seama de statuările instanței de apel privitor la persoana inculpatului și comportamentul acestuia.

Astfel, argumentul recurentului, precum că decizia instanței nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei stabilite, este neîntemeiat, dimpotrivă decizia este bine argumentată, motivată și nu contravine prevederilor art. 394 Cod de procedură penală.

Drept urmare, Colegiul penal găsește neîntemeiate alegațiile titularului dreptului de recurs în partea solicitării de a menține sentința și constată că concluzia instanței de apel, privitor la faptul că corijarea inculpatului este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, este una legală, corectă, motivată și întemeiată.

Pe cale de consecință, Colegiul penal opinează că argumentele punctate în cererea de recurs privind greșita individualizare a pedepsei nu sunt incidente cauzei deferite judecății, iar instanța ierarhic inferioară și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor din art. 61 și 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la stabilirea pedepsei în privința inculpatului, aplicându-i acestuia o pedeapsă proporțională faptelor săvârșite și consecințelor survenite, iar modificarea pedepselor și a regimului de executare ar putea constitui o reacție disproporționată în aplicarea legii penale sau o încurajare a comportamentului infracțional de acest gen.

În continuare, în vederea respingerii celorlalte capete de cerere invocate de inculpat prin prisma temeiurilor de recurs prevăzute la pct. 8), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume privitor la aceea că instanța de apel nu a înlătura încălcările admise de către prima instanță la judecarea prezentei cauze, care abuziv la condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, Colegiul penal consideră relevant de a remarca că, recunoașterea vinovăției de către inculpat urmează să fie expusă expres în fața instanței, dar nu să fie prezumată de instanță, după cum pledează acesta făcând trimitere la faptul că nu a contestat sentința de condamnare, iar prin aceasta se deduce că dânsul a recunoscut vina și a realizat caracterul prejudiciabil al faptelor infracționale comise și din aceste considerente, Colegiul nu se va expune asupra acestor alegații, or, în situația în care eventualele erori admise la faza examinării cauzei în prima instanță nu au fost contestate cu apel, instanța de recurs este în imposibilitate de a verifica aceste temeiuri în procedura recursului ordinar (art. 427 alin. (2) CPP).

Totodată, instanța de recurs remarcă că la etapa de judecare a recursului

ordinar aceasta verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

În continuare, Colegiul penal respinge ca neîntemeiate alegațiile titularului dreptului de recurs, în sensul temeiul de drept prevăzut la pct. 4) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de către instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora se circumscriu, or inculpatul în recursurile declarate nu specifică expres și nu racordează eroarea menționată la hotărârea contestată.

La fel, ca fiind neîntemeiate, instanța de recurs va respinge și afirmațiile inculpatului precum că, la examinarea cauzei în instanța de apel, a fost audiat superficial și nu a avut posibilitatea de a-și manifesta dreptul la un proces echitabil și de a pune întrebări părților vătămate, pentru a clarifica toate circumstanțele cauzei, or, analizând procesul-verbal al ședinței de judecată din 31.05.2016 (f.d. 58 - 64, vol. III), instanța de recurs constată că, după audierea părților vătămate Hachi V. și Hachi N. (f.d. 58, 60, vol. III), careva întrebări din partea celorlalți participanți la proces nu le-au fost adresate, iar inculpatul, fiind audiat a menționat că *"Am fost audiat în instanța de fond și în cadrul urmăririi penale. Declarațiile date în prima instanță și în cadrul urmăririi penale le susțin pe deplin. Învinuirea îmi este clară. Vina o recunosc parțial. Solicit menținerea sentinței primei instanțe și respingerea cererii de apel declarate de către procuror. Nu am nimic de adăugat."*(f.d. 59, vol. III), în continuare, instanța de apel verificând dacă participanții la proces nu alte probe noi sau dacă este necesar de cercetat suplimentar probe administrate la urmărirea penală și în instanța de fond, *"Probe noi sau completări la cele existente nu au parvenit"*, iar după examinarea probelor și înscrisurilor din materialele cauzei cercetate de prima instanță *"Întrebări, completări la probele existente nu au parvenit"*(f.d. 62, 63, vol. III).

În prezența circumstanțelor constatate, Colegiul penal apreciază ca fiind neîntemeiate alegațiile recurentului cu referire la încălcarea dreptului la un proces echitabil.

Generalizând cele menționate anterior Colegiul penal conchide, că concluziile la care a ajuns instanța de apel privitor la casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei inculpatului Popescu Al-dru sunt corecte și corespund materialului probator, iar pedeapsa aplicată de către instanța de apel este echitabilă și în limitele legii penale, nefiind identificată prezența vreunei erori judiciare invocate de recurent, care ar putea servi drept temei de casare a deciziei contestate.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de inculpatul Popescu Alexandru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 mai 2016, în cauza penală în privința lui *Popescu Alexandru*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 februarie 2017.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti